

Αθωνική

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΗ ΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 245
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ἡ μορφή τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁλοι ἔχουμε πλάσει στὸν νοῦ μας τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ καθένας μας, φυσικά, ἔχει τὴν δική του ἀποψη γιὰ τὴν ἀγία Του μορφή. Υπάρχουν ὅμως γραπτές μαρτυρίες, ὅπως ἡ ἱστορική ἐπιστολή τοῦ Πουπλίου Λεντούλου, κυβερνήτου τῆς Ἰουδαίας -πρὶν ἀπὸ τὸν Πόντιο Πιλάτο- πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Τιβέριο. Μία ἐπιστολή ἢ ὅποια φυλάσσεται στὴν βιβλιοθήκη Τζιζερὶν τῆς Ρώμης καὶ ἡ ὅποια δίδει μία ἀπλή, μὰ καὶ τόσο ἀληθινὴ σκιαγραφία τοῦ Θεανθρώπου. Ἐμεῖς τὴν δημοσιεύουμε ἐδῶ αὐτοῦσια:

“**Ἡ**κουσα, ὦ Καῖσαρ, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης ὅ,τι σοὶ γράφω νῦν περὶ ἀνθρώπου τινός λιαν ἐναρέτου, καλουμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ὁ λαὸς θεωρεῖ Προφήτην καὶ οἱ μαθηταὶ του Θεόν, λέγοντες ὅτι εἶναι Υἱὸς Θεοῦ, δημιουργοῦ τῶν Οὐρανῶν, τῆς Γῆς καὶ παντός ὅ,τι ἐν αὐτῇ εὐρίσκειται καὶ ὑπάρχει. Ἀλήθεια, ὦ Καῖσαρ, καθ’ ἡμέραν ἀκούονται θαυμάσια πράγματα περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀνασταίνει νεκρούς, καὶ ἀσθενεῖς ἰατροῦνται διὰ μιᾶς λέξεως καὶ μόνης. Εἶναι ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος. Καλὸς τὴν ὄψιν, περιβεβλημένος μὲ μεγαλοπρέπειαν, ἰδίως κατὰ τὸ πρόσωπον, ὥστε ὅσοι τὸν κοιτᾶζον ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν σέβωνται. Ἐχει τὴν κόμην χρώματος καροῦο ὠρίμου, ἐξυνομένην μέχρι τῶν ὠμων του καὶ ἐκείθεν δὲ μέχρι τῶν ὠμοπλατῶν του, διχάζεται δ’ αὐτῇ ἐν τῷ μέσῳ ἄνωθεν, κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ναζαρινῶν.

“**Τ**ὸ μέτωπόν του εἶναι λεῖον καὶ γαλήνιον, τὸ πρόσωπόν του ἄνευ ρυτίδος, ἡ ρίς καὶ τὰ χεῖλη κανονικώτατα. Τὸ γένειόν του εἶναι πυκνὸν καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος τῆς κόμης, διχάζεται δὲ εἰς τὸ μέσον. Τὸ βλέμμα του εἶναι σοβαρὸν καὶ ἐμπνέει φόβον, ἔχει δὲ ἡλιακῆς ἀκτίνος δύναμιν. Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀτενῶς. Ὅταν ἐπιτιμᾷ φοβίζεται, ὅταν δὲ πράττῃ τοῦτο κλαίει. Εἶναι ἀξιαγάπητος καὶ χαριεὶς μετὰ σοβαρότητος. Λέγουσιν ὅτι οὐδέποτε εἶδον αὐτὸν νὰ γελά, πολλὰκις ὅμως νὰ κλαῖ. Ἐχει ὠραίας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας. Ἐν τῇ συνομιλίᾳ εὐχαριστεῖ πάντας, δυσκόλως ὅμως φαίνεται ὅταν δὲ φανῇ πού, εἶναι μετριόφρων καὶ ἔχει τὸ ὠραιότερον παράστημα τοῦ κόσμου. Εἶναι ὠραῖος, ὡς ἡ μητέρα του, ἥτις εἶναι ἡ ὠραιότερα γυνή, ἥτις ποτὲ ἐθεάθη εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἐάν ἡ σὴ μεγαλειότης, ὦ Καῖσαρ, ποθῇ νὰ ἴδῃ αὐτὸν, πληροφορήσόν με, διότι θὰ σοὶ τὸν στείλω πάραυτα.

“**Π**άντες ἐν Ἱερουσαλήμ θαυμάζουσι τὴν σοφίαν του, καίτοι οὐδέποτε ἐσπούδασέ τι, καὶ ὅμως εἶναι κάτοχος πάσης ἐπιστήμης. Περιπατεῖ ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής. Πολλοὶ βλέποντες αὐτὸν γελῶσι, ἀλλὰ ὅταν εὐρίσκωνται πρὸ αὐτοῦ θαυμάζουσιν αὐτόν. Λέγουσιν ὅτι οὐδέποτε ἀνθρώπος ὡς αὐτὸς ἀνεφάνη εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τῇ ἀληθείᾳ, ὦ μοι λέγουσιν οἱ Ἑβραῖοι, οὐδέποτε ἐκηρύχθη διδασκαλία ὡς ἡ ἰδική του. Πολλοὶ θεωροῦσιν αὐτὸν Θεόν. Ἄλλοι πάλιν μοὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς σῆς μεγαλειότητος, ὦ Καῖσαρ. Πολλαχῶς μὲ ἐνοχλοῦσιν οἱ μοχθηροὶ αὐτοὶ Ἑβραῖοι. Λέγεται ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε δυσηρέστησέ τινα, ἀλλὰ ὅτι μᾶλλον ἐποίησε τὸ ἀγαθόν. Ὅλοι ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτὸν εὐηργετήθησαν παρ’ αὐτοῦ. Ὅμως εἰς τὴν σὴν μεγαλειότητα, ὦ Καῖσαρ, εἰς τὴν πρὸς σὲ ὑπακοήν, εἰμι πρόθυμος, ὅ,τι διατάξης, θέλῃ ἐκτελεσθῇ.

Ἐν Ἱερουσαλήμ Ἰνδικτιῶνος 5, Σελήνη 11
Τῇ σὴ μεγαλειότητι πιστότατος καὶ εὐπειθέστατος
Πούπλιος Λέντουλος Κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας”



Γερόντων

✘ Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία δὲν εἶναι τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ ἀναπαύσεις τοῦ σώματος. Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία εἶναι ἡ ἀρετὴ. Ὅσοι ἀγωνίζονται ν’ ἀποκτήσουν ἀρετές, αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικὰ εὐτυχεῖς.

✘ Γνώρισμα τῆς ἀληθινῆς μετανοίας εἶναι ἡ βαθεὶα συναίσθησι, ἡ συντριβὴ καὶ ἡ θλίψι τῆς καρδιάς, οἱ ἀναστεναγμοί, οἱ προσευχές, οἱ νηστεῖες, οἱ ἀγρυπνίες καὶ τὰ δάκρυα. Αὐτὴ ἡ μετάνοια εἶναι γνήσια καὶ ἀληθινή.

† **Γέρων Φιλόθεος**

✘ Αὐτὸς πού ποτέ δὲν κατακρίνει, οὔτε μὲ τὰ λόγια του, οὔτε μὲ τοὺς λογισμοὺς του, βρῆκε ἤδη σύντομο δρόμο, πού βγάζει κατ’ εὐθείαν στὸν Παράδεισο.

✘ Γι’ αὐτὸν πού ἐλπίζει στὸν Θεό, δὲν ὑπάρχουν ποτὲ ἀδιέξοδα.

† **Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουινιώτης**

✘ Ἡ λύσι ἐνός προβλήματος ἢ μιᾶς διαμάχης δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς τυπικὲς διαδικασίες, οὔτε ἀπὸ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπομείνουμε τὸ πᾶν. Ὁ καθένας μας ὀφείλει νὰ ἔχη γιὰ τοὺς ἄλλους τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

✘ Πραγματικὰ μεγάλος δὲν εἶναι ἐκεῖνος πού ξέρει νὰ ὑπερσπίζεται τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού ὑπομένει μὲ προσευχῇ.

✘ Διὰ τῆς εὐχῆς καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος, λαμπρύνεται, ἀγιάζεται. Ἡ εὐχὴ εἶναι τὸ σωσίβιον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς**

✘ Ὅταν ἀκοῦς ὅτι κατηγοροῦν κάποιον, ἄς εἶναι καὶ ἀλήθεια, ποτὲ σου νὰ μὴ συμπληρώνης κατηγορίες, ἀλλὰ νὰ λές τὸ καλὸ καὶ νὰ λυπᾶσαι. Πάντα νὰ φροντίζης ν’ ἀγαπᾶς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς γέρους, τὰ ὄρφανά καὶ τοὺς ἀρρώστους.

✘ Μὲ τὸν τίμο ἰδρῶτα σου νὰ βγάξης τὸ ψωμί σου. Καὶ μὴ ξεχνᾶς τὴν ἐλεημοσύνη. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος πού πρέπει νὰ βαδίσῃς, ὁ χριστιανικός.

† **Γέρων Γεώργιος**

Αδελφοί, ήρθε τό Πάσχα, ή χαρμόσυνη ήμέρα τής Άναστάσεως του Χριστου, ή αιτία κάθε εύφροσύνης και αγαλλίασεως, πού έρχεται μία φορά τόν χρόνο ή μάλλον έρχεται καθημερινά και συνεχώς σ' εκείνους πού κατανοούν τό μυστικό τής νόημα.

Λέει σχετικά ό "Άγιος Συμεών, ό Νέος Θεολόγος:

"Ήρθε τό Πάσχα και γέμισε τίς καρδιές μας χαρά και αγαλλίασι, λύνοντας τόν κόπο τής πάνσεπτης νηστείας και τελειοποιώντας και παρηγορώντας τίς ψυχές μας.

"Άς εύχαριστήσουμε λοιπόν τόν Κύριο, πού μās πέρασε μέσα από τό πέλαγος τής νηστείας και μās ώδήγησε με εύφροσύνη στό λιμάνι τής Άναστάσεως Του.

"Άς εξετάσουμε ποιό είναι τό μυστήριο τής Άναστάσεως του Χριστου και Θεου μας, πού συντελείται κατά παράδοξο τρόπο σέ όσους τό επιθυμούν, πώς θάπτεται ό Χριστός μέσα

μας σαν σέ μνήμα και πώς ένώνεται με τίς ψυχές μας και ανασταίνεται, συνανασταίνοντας κι εμάς.

"Ο Χριστός και Θεός μας, αφού κρεμάσθηκε στον σταυρό, σταύρωσε επάνω σ' αυτόν τήν άμαρτία του κόσμου" κι αφού γεύθηκε τόν θάνατο, κατέβηκε στα κατώτατα του "Αδη. "Όπως λοιπόν τότε, ανεβαίνοντας

γράφει στον εαυτό Του. "Η άνάστασι λοιπόν τής ψυχής είναι ή ένωσί της με τήν ζωή. "Όπως ακριβώς τό νεκρό σώμα δέν μπορεί νά ζήση, άν δέν δεχθή μέσα του τήν ζωντανή ψυχή και δέν σμίξη άμικτα μ' αυτήν, έτσι και ή ψυχή δέν μπορεί νά ζήση μόνη της, άν δέν ένωθή **άρρητως** και **άσυγχύτως** με τόν Θεό, πού είναι ή όντως αιώνιος ζωή. Είναι δηλαδή νεκρή πριν από τήν έν γνώσει και δράσει και αισθήσει ένωσί της με τόν Χριστό, κι ως είναι νοερή κι άθάνατη από τήν φύσι της.

"Οί περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν στην Άνάστασι του Χριστου, πολύ λίγοι όμως είναι αυτοί πού τήν βλέπουν καθαρά· κι αυτοί πού δέ τήν είδαν, δέν μπορούν νά

προσκυνήσουν τόν Ίησου Χριστό ως Άγιο και Κύριο.

"Και τό ιερώτατο λόγιο, πού καθημερινά έχουμε στό στόμα, δέν λέει "Ανάστασι Χριστου πιστεύοντες", αλλά τί; "Ανάστασι Χριστου θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον Κύριον Ίησουν, τόν μόνον αναμάρτητον".

"Πώς λοιπόν μās προτρέπει τώρα τό Άγιο Πνεύμα νά λέμε ότι είδαμε αυτήν πού δέν είδαμε, αφού μάλιστα μία φορά αναστήθηκε ό Χριστός και ούτε τότε Τόν είδε κανείς νά ανασταίνεται; "Άραγε μήπως ή Άγία Γραφή θέλει νά λέμε ψέματα; "Οχι βέβαια· αλλά αυτό πού μās

ΔΕΥΤΕ

ΣΥΝΑΝΑΣΤΗΘΩΜΕΝ

από τόν "Αδη επέστρεψε στό άχραντο σώμα του -από τό όποιο δέν αποχωρίσθηκε καθόλου- άμέσως αναστήθηκε και μετά ανήλθε στους ουρανούς με δόξα πολλή και δύναμι, έτσι ακριβώς και τώρα, όταν εμείς έξερχόμαστε από τόν κόσμο και είσερχόμαστε με τήν έξομοίωσι των πατημάτων του Κυρίου στον τάφο τής μετανοίας και τής ταπεινώσεως, Αυτός ό ίδιος κατεβαίνει από τους ουρανούς, εισέρχεται στό σώμα μας σαν σέ τάφο, ένώνεται με τίς νεκρωμένες πνευματικά ψυχές μας και τίς ανασταίνει. "Έτσι παρέχει τήν δυνατότητα σ' εκείνον πού συναναστήθηκε μαζί Του νά βλέπη τήν δόξα τής μυστικής Του Άναστάσεως.

"Ανάστασι λοιπόν του Χριστου είναι ή δική μας άνάστασι των κάτω κειμένων. Γιατί πώς θ' αναστηθή Αυτός πού ποτέ δέν έπεσε σέ άμαρτία, καθώς είναι γραμμένο, μήτε αλλοιώθηκε στό ελάχιστο ή δόξα Του; "Η πώς θά δοξασθή Εκείνος πού είναι υπερδεδοξασμένος και έξουσιάζει τά σύμπαντα;

"Η Άνάστασι και ή δόξα του Χριστου, καθώς είπαμε, είναι ή δική μας δόξα. Άφ' ότου δηλαδή Εκείνος οικειοποιήθηκε τήν ανθρώπινη φύσι, όσα ένεργεί σ' εμάς τά επι-

προτρέπει νά όμολογούμε είναι ή αλήθεια, επειδή ή Άνάστασι του Χριστου συντελείται μέσα στον κάθε πιστό κι όχι μόνο μία φορά, αλλά κάθε ώρα θά λέγαμε, αφού ό ίδιος ό Δεσπότης Χριστός ανασταίνεται μέσα μας και λαμπροφορεί και απαστράπτει τίς άστραπές τής άφθαρσίας και τής θεότητας.

"Γιατί ή φωτοφόρος παρουσία του Πνεύματος μās υποδεικνύει τήν Άνάστασι του Χριστου ή μάλλον μās αξιώνει νά δούμε Αυτόν τόν ίδιο τόν αναστάντα. Γι' αυτό και λέμε:

Θεός Κύριος και επέφανεν ήμιν (Ψαλμ. 117, 27)

(Θεός είναι ό Κύριός μας και φανερώθηκε σ' εμάς).

"Σέ όσους λοιπόν αποκαλυφθεί ό αναστημένος Χριστός, πάντως, πνευματικά έμφανίζεται στα πνευματικά τους

μάτια. Γιατί, όταν έρχεται σ' εμάς διά του Άγιου Πνεύματος, μās ανασταίνει εκ νεκρών, μās ζωοποιεί και μās δίνει τήν χάρι νά Τόν βλέπουμε μέσα μας ολοζώντανο, Αυτόν τόν άθάνατο και άνώλεθρο, και νά γνωρίζουμε πλήρως ότι Αυτός μās συνανασταίνει και μās συνδοξάζει, όπως μαρτυρεί και ή Άγία Γραφή".

Ό Χριστός, ό Ίησους,
ό Σωτήρας και βασιλιάς του παντός **φως**·
ό άρτος τής άχραντης σάρκας Του **φως**·
τό ποτήριον του τιμίου αιματός Του **φως**·
ή Άνάστασί Του **φως**·
τό πρόσωπό Του **φως**·
τό χέρι, τό δάκτυλο, τό στόμα Του **φως**·
τά μάτια Του **φως**·
(Θεολογικός Γ')

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΕΠΙΡΡΟΗ ΣΤΑ ΖΩΑ

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος, γιός στρατιωτικοῦ, γεννήθηκε στή σημερινή Οὐγγαρία τόν 4ο μ.Χ. αἰώνα καί μεγάλωσε στήν Ἰταλία. Περί τό 339 παραιτήθηκε ἀπό τόν στρατό, γιατί εἶχε βαπτισθεῖ πλέον Χριστιανός καί πίστευε, ὅτι δέν τοῦ ταίριαζε νά πολεμᾷ. Τόν κατηγορήσαν γιά δειλία καί τόν ἔβαλαν νά στέκη ἄοπλος ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρικών πυρῶν. Τελικά τόν ἀπήλλαξαν ἀπό τά στρατιωτικά του καθήκοντα.

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος ἐγίνε ἐπίσκοπος τῆς Τούρ τό 370 καί ἐξελίχθηκε σ' ἕναν ἐξαιρετικά δραστήριο

ιεραπόστολο. Διέσχισε τήν ἐκκλησιαστική του περιφέρεια ἀπό τήν μιά ἄκρη ὡς τήν ἄλλη, εἴτε πεζῇ, εἴτε στήν πλάτη τοῦ γαϊδαράκου του.

Κάποια μέρα ὁ Γέρον καί ἡ συνοδεία του ἐπισκέπτονταν ὠρισμένες ἐνορίες. Ἐκεῖνος προχωροῦσε μπροστά, ἀλλά ἡ συνοδεία του εἶχε καθυστερήσει ἐξ αἰτίας κάποιου ἐμποδίου. Στό μεταξύ μία ἄμαξα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακίου, γεμάτη ὀπλισμένους φρουρούς, κατευθυνόταν στήν κεντρική λεωφόρο. Ὁ Μαρτῖνος προχωροῦσε στήν ἴδια πλευρά τοῦ δρόμου, φορώντας τό φθαρμένο του πανωφόρι. Τά μουλάρια ταραχθήκαν ὅταν τόν εἶδαν καί μετακινήθηκαν πρὸς τήν ἄλλη πλευρά τοῦ δρόμου, μέ ἀποτέλεσμα νά μπερδευτοῦν τά υποζύγια μεταξύ τους καί νά δημιουργηθῇ μεγάλη φασαρία. Ἐπειδὴ τά μουλάρια ἦταν δεμένα τό ἕνα στό ἄλλο καί πορευόνταν τό ἕνα πίσω ἀπό τό ἄλλο, σέ μακρές γραμμές, δέν ἦταν εὐκόλο νά τά ἀπελευθερώσουν. Τό γεγονός ἐξενεύρισε τούς ἀξιωματικούς πού βιάζονταν. Κατέβηκαν ἀπό τήν ἄμαξα καί ἐπιτέθηκαν στόν Ἅγιο, μέ ρόπαλα καί καμουτσίκια.

Ἐκεῖνος δέχθηκε σιωπηλά τά ἀπανωτά χτυπήματα. Αὐτό ἐξαγρίωσε ἀκόμα περισσότερο τούς ἀξιωματικούς, πού πίστεψαν πῶς ὁ Ἅγιος ἀδιαφοροῦσε γιά τό πάθημά τους.

Σέ λίγο ἔφθασε ἐπὶ τόπου καί ἡ συνοδεία του καί τόν βρῆκαν νά κείτεται λιπόθυμος κατὰ γῆς. Αἱμορραγοῦσε καί τό σῶμα του ἦταν μελανιασμένο. Τόν ἔβαλαν πάνω στόν γαϊδαρό του καί ἔφυγαν γρήγορα ἀπό ἐκεῖ.

Στό μεταξύ οἱ ἀξιωματικοί εἶχαν γυρίσει στήν ἄμαξά τους. Ἐδωσαν ἐντολή νά ξαναπεζέψουν τά μουλάρια καί νά συνεχίσουν τό ταξειδί τους. Ὅμως τά μουλάρια ἔμειναν ἀκίνητα, λές καί τά πόδια τους εἶχαν καρφωθεῖ στό ἔδαφος. Μάταια οἱ ὁδηγοί τους φώναζαν καί τά ξυλοκοποῦσαν. Τότε κατέβηκαν οἱ ἀξιωματικοί καί μέ στριφτά καμουτσίκια καί κλαριά δένδρων τά χτυποῦσαν μέ ὅση δύναμι εἶχαν. Τά ζῶα ὅμως δέν ἔκαναν βῆμα. Ὅταν πιά τούς ἐγκατέλειψαν οἱ δυνάμεις τους, οἱ ἀξιωματικοί κάθησαν καί σκέφθηκαν μήπως ἡ ὅλη κατάσταση ὠφείλετο σέ κάποια ἄλλη δύναμι, πέρα ἀπό τά ἀνθρώπινα. Θυμήθηκαν λοιπόν πῶς εἶχαν χτυπήσει τόν Γέροντα Μαρτῖνο καί ἄρχισαν νά τρέχουν γιά νά τόν προφθάσουν.

Μόλις ἔφθασαν κοντά του, κατασκονισμένοι ἀπό τόν δρόμο καί μέ δάκρυα στά μάτια, ἔπεσαν στά πόδια του, ζητώντας συγχώρησι καί ἰκετεύοντάς τον νά τούς ἐπιτρέψῃ νά συνεχίσουν τό ταξειδί τους. Ὁ φιλεύσπλαγχνος Ἅγιος τούς συγχώρησε, ἐλευθέρωσε τά ζῶα τους καί τούς ἔδωσε τήν εὐχή του γιά νά φύγουν.

Κάποια ἄλλη φορά, πού ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος ἐπισκεπτόταν μιά περιοχή τῆς ἐπισκοπῆς του, συνάντησε μιά ὁμάδα κυνηγῶν. Τά λαγωνικά τους εἶχαν πάρει στό κατόπι ἕναν λαγό. Τό πολύωρο κυνήγι τους εἶχε ἐξουθενώσει τό καίμενο τό ζῶο, πού δέν μπορούσε νά ξεφύγῃ. Ὁ θάνατός του ἦταν ζήτημα λεπτῶν. Λίγο πρὶν τόν προφθάσουν τά κυνηγόσκυλα, ὁ λαγός, προσπαθώντας νά βρῇ τρόπο διαφυγῆς, ἔτρεχε πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ.

Ὁ Ἅγιος λυπήθηκε τό ζωντανό καί διέταξε τά σκυλιά νά παρατήσουν τό θῆραμα καί νά ἐπιστρέψουν στά

ἀφεντικά τους. Μέ τά πρῶτα του λόγια τά σκυλιά ἔμειναν ἀκίνητα, λές καί κάποιος τά εἶχε δέσει. Ἐτσι ὁ λαγός κατάφερε νά διαφύγῃ.

Σίμωνος μοναχοῦ

Απο
το

γεροντικό

ΜΝΗΜΗ ΘΕΟΥ

Κάποτε περπατοῦσαν, πολλές ἡμέρες συνεχῶς, μέσα στήν ἔρημο ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ καί ὁ ὑποτακτικός του. Κουρασμένος ἀπό τήν μακρινή ὁδοιπορία ὁ νέος εἶπε μέ κάποια δυσφορία:

- Πότε θά μείνωμε κι ἐμεῖς στήν φτωχή μας καλύβη;

- Ποίος μᾶς ἐμποδίζει, παιδί μου, νά βλέπωμε κι ἐδῶ πού βρισκόμαστε τόν Θεό; Καί στήν καλύβη κι ἐξῶ ἀπ' αὐτήν Ἐκεῖνος μᾶς περιβάλλει, ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας, πού ποτέ δέν ἔφευγε ἀπό τόν νοῦ του ἡ ἐνθύμησι τοῦ Θεοῦ.

ΣΧΟΛΙΑ

“Αλλοίμονο σέ μᾶς”, θρηνοῦσε κάποτε ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ. “Ντρεπόμαστε νά κάνωμε κακή πράξι μπροστά στούς ἀνθρώπους καί δέν ντρεπόμαστε, οὔτε φοβόμαστε ν' ἀσεβοῦμε καί ν' ἁμαρτάνωμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πού γνωρίζει ὅλα τ' ἀπόκρυφα τῆς καρδιάς μας”.

ΣΧΟΛΙΑ

Φεύγοντας μία ἡμέρα γιά τήν πόλι, ὁ Ζαχαρίας, ὁ μαθητής τοῦ Ἀββᾶ Σιλουανοῦ, εἶπε στόν Γέροντά του νά μή ξεχάσῃ νά ποτίσῃ τό μικρό τους περιβόλι. Μόλις ἔφυγε ὁ Ζαχαρίας, ὁ Γέροντας σκέπασε καλά τό πρόσωπό του μέ τό κουκούλι του, ἔτσι πού νά βλέπῃ μόνο τίς μῦτες τῶν ποδιῶν του, καί βγήκε νά ποτίσῃ τό περιβόλι.

- Γιατί κουκουλώθηκες ἔτσι, Ἀββᾶ μου; τόν ρώτησε ἕνας Ἀδελφός, πού ἔτυχε νά περνᾷ ἐκείνη τήν ὥρα ἀπό ἐκεῖ καί νά τόν δῇ.

- Γιά νά μήν πέσῃ τό βλέμμα μου στά δένδρα κι ἀπασχοληθῇ μ' αὐτά ὁ νοῦς μου, ἀφήνοντας τήν ἐνθύμησι τοῦ Θεοῦ, ἐξηγήσε ὁ ἀγαθός Γέροντας.

ΣΧΟΛΙΑ

Κάποτε πάλι ρώτησαν τόν Ἀββᾶ Σιλουανό οἱ Ἀδελφοί:

- Τί καλό ἔχεις κάνει στήν ζωή σου, Ἀββᾶ, γιά νά σοῦ χάριση τόση διάκρισι καί σοφία ὁ Θεός;

- Δέν ἄφησα ποτέ στόν νοῦ μου σκέψι πού νά δυσαρεστῇ τόν Θεό, ἀποκρίθηκε ταπεινά ἐκεῖνος.

ΣΧΟΛΙΑ

“Ὅταν ἡ λησμοσύνη καταλάβῃ τήν ψυχή, γεννᾷ παρευθύς τήν ἀμέλεια κι ἐκείνη πάλι τήν κακή ἐπιθυμία”, ἔλεγε ὁ Ἀββᾶς Σιλουανός. “Ἄν δέν ξεχνούσαμε μέ τόση εὐκολία τόν Θεό καί τόν προορισμό μας σ' αὐτόν τόν κόσμο, δέν θά παραμελούσαμε τήν σωτηρία μας καί δέν θά μᾶς ἄφηνε ποτέ ἡ θεία Χάρις νά παρασυρθοῦμε ἀπό τίς παράλογες ἐπιθυμίες, πού φωλιάζουν μέσα μας”.

Όχι στην θεωρία, αλλά στην ΠΡΑΞΙ

Ο Άγιος Πορφύριος θά μπορούσε να χαρακτηριστεί ως σύγχρονος παιδαγωγός, του οποίου η παιδαγωγική είχε ως αφετηρία τους μεγάλους Καππαδόκες Πατέρες και κατέληγε στην πύο σύγχρονη ψυχοπαιδαγωγική. Θεωρούσε κάθε άνθρωπο ως απόλυτη αξία, ως μοναδική και ανεπανάληπτη προσωπικότητα, σεβόμενος τόν ιδιαίτερο χαρακτήρα του καθενός και τήν προσωπική του ελευθερία.

Γιά τήν σωστή αγωγή τών παιδιών δίδασκε ότι ή πραότητα, ή θερμή και άβιαστη προσευχή, αλλά και ή ειλικρινής και γνήσια χριστιανική ζωή τών γονιών, είναι ό καλύτερος τρόπος ώστε τά παιδιά τους νά πάρουν τόν δρόμο του Θεού. Αντίθετα, όταν οι γονείς εκκλησιάζονται τυπικά και χωρίς ή πνευματική τους ζωή νά είναι αυθεντική, τά παιδιά τους θά έχουν κι αυτά ύποκριτική στάσι απέναντι στην ζωή, δέν θά έχουν στέρεα πίστι.

Έλεγε ό Άγιος Πορφύριος ότι τό ενδιαφέρον του καλού πατέρα για τό παιδί του πρέπει νά μένη αμείωτο, ακόμα κι όταν τό παιδί μεγαλώνει και επαναστατεί και δέν τόν άκούει, ακόμα κι όταν παίρνει στάσεις έχθρικές και αντίθετες. Έκει θά φανή ή δεξιοτεχνία, αλλά και ή αγάπη του καλού πατέρα, γιατί τά παιδιά, μέχρι νά ενηλικιωθούν, κάνουν και άνόητες ενέργειες και προκαλούν τούς γονείς, ειδικά τόν πατέρα. Κι εκείνος καμμιά φορά γίνεται σκληρός και, από άπερισκεψία, λησμονεί τήν θέσι του καλού πατέρα, κάνοντας στό παιδί του, πολλές φορές,

*Πρός τιμήν του Άγιου Πορφυρίου του
Καυσοκαλυβίτου, θά δημοσιεύουμε στην
σελίδα αυτή, για λίγο καιρό, ιστορίες
από τήν ζωή του Άγιου.*

στού στόμα του τό όνομα του πατέρα του και θά λέει: "Έμένα ό πατέρας μου ήταν ό καλύτερος. Τό κατάλαβα όταν έκανα τίς νεανικές μου τρέλλες".

Κάποτε ένα ζευγάρι κατέφυγε στον Γέροντα και άρχισαν νά του περιγράφουν τήν κατάσταση πού ζούσαν στό σπίτι μέ τό δύστροπο και επαναστατημένο παιδί τους. Του ζήτησαν οδηγίες για τήν σωστή αντιμετώπιση του θέματος. Ο Άγιος τούς έλεγε τί πρέπει εκείνοι νά προσέξουν στην ζωή τους. Οι γονείς, κάθε τόσο, επανέφεραν τήν συζήτηση στό θέμα του παιδιού, αλλά ό Γέροντας πάλι τούς έλεγε για τά χριστιανικά τους καθήκοντα ως γονέων.

- Γέροντα, εμείς δέν ήρθαμε εδώ για τόν έαυτό μας, του είπαν. Αυτά πού μάς λέτε τά ξέρουμε από μικρά παιδιά και τά διδάσκουμε και στους άλλους. Για τό παιδί μας ήρθαμε νά σάς συμβουλευθούμε.

- Μά δέν καταλάβατε ότι ή σωτηρία του παιδιού σας περνά μέσα από τόν δικό σας εξαγιασμό; άπάντησε ό Άγιος. "Όχι τήν θεωρία, αλλά τήν πράξι του εξαγιασμού; Πρέπει ν' άρχίσετε τήν εργασία αυτή άμέσως, αν πραγματικά αγαπάτε τό παιδί σας. Αυτή τήν στιγμή είδα τήν ψυχή του. Είναι λειώμα. ■

"Αυτά πού θέλετε νά πείτε στα παιδιά σας, νά τά λέτε μέ τήν προσευχή σας. Τά παιδιά δέν άκούν μέ τά αυτιά. Μόνον όταν έρχεται ή Θεία Χάρις πού τά φωτίζει, τότε άκούν αυτά πού θέλουμε νά τούς πούμε. Όταν θέλετε νά πείτε κάτι στα παιδιά σας, πείτε το στην Παναγία κι εκείνη θά ενεργήσει. Η προσευχή σας αυτή θά γίνει ζωογόνος πνοή, πνευματικό χάδι, πού άγκαλιάζει και έλκει τά παιδιά".

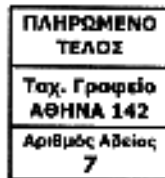
Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σύμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ κωδ. ταχ. 2777



Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με